

Text > ORIOL GARCIA I CODINA neix l'any 1982 en el reducte de l'independentisme antibarceloní, i l'amor el porta a viure a Girona l'any que vam deixar de ser un país ric. És net de dues dones que no van poder estudiar, polític i servidor públic del Departament de Salut. Escriu per feina i per gust.

Fills de Déu

—Com es declara?

—Reconec els fets, però no me'n puc declarar culpable. Culpable, culpable de què? De fer que unes quantes criaturetes escapessin d'una vida de misèria? D'haver ajudat famílies de bon cor i millor casa a tenir la descendència que tant desitjaven i que Déu els havia negat? Haurien d'haver estat allà amb mi per comprendre que el que vaig fer va ser un acte de caritat cristiana, d'amor al proïsme. Aquelles pobres noies o bé ja estaven perdudes o bé estaven a punt de perdre's: si havien quedat embarassades era per pura ignorància o bé per mera necessitat, i criar aquelles criaturetes era una tasca que no podien fer amb la més mínima garantia d'èxit. Què els podrien haver ofert? Amor, és clar. Amor, i què més? D'amor sol, no se'n viu. Moltes eren poc més que nenes, i, sense casa ni feina ni estudis ni una família darrere, deixar-les pujar una criatura hauria estat una condemna de per vida per a ambdues parts. Què n'hauria estat, d'aquelles criaturetes, si jo no hi hagués fet res? Més m'estimo no pensar-hi. Podria dir que vaig fer-les avortar. Sí, no em miri així, senyor jutge, soc vella però encara sé el que em dic: avortar. Avortar un futur de misèria i una responsabilitat que, si s'haguessin pogut pagar el viatge a Londres, s'haurien espolsat sense miraments, que eren pobres però no ruques i veien a la clara què els

esperava. Crec que vaig fer un bé a les noies, a les criatures i a les famílies. Quin crim he comès, senyor jutge, si no és intentar fer que tothom hi sortís guanyant? Si és aquest, me'n confesso culpable: jo vaig intentar fer el bé. Prou que ploraven, quan els deia que el nen era mort, però allà hi havia a parts iguals tristesa i alleujament.

—Amb la vènia de sa senyoria, segons consta en el testimoni de diverses parelles adoptives, l'acusada va rebre, conjuntament amb el senyor Eusebi P. M., capellà de la clínica on la primera exercia la seva professió, una compensació econòmica per cada nadó lliurat. Senyora, què pot dir-ne, d'això? Va lucrar-se amb aquesta activitat?

—Oi tant que sabia que mossèn Eusebi cobrava un tant a les famílies que volien tenir fills, i trobava molt bé que així ho fes. No dones el mateix valor a allò que et regalen que a allò que pagues. Sí, pot sonar estrany en boca meua, però ja fa anys que corro per aquest món i sé una mica com va tot plegat. Diguin-me tots si no troben més bo el vi car que el barat, i com més car és, més bo el troben. Doncs amb mossèn Eusebi vam pensar el mateix: si volíem una bona vida per a les criaturetes que salvàvem, no podíem anar-les regalant com cadells abandonats de la gossera. Ben al contrari, calia que els pares paguessin el gust i les ganes per tenir una criatura. D'aquesta manera la valorarien més i, de passada, ens asseguràvem que fossin famílies de bona posició. Els cobràvem, oi tant, però no ho fèiem per diners, què s'ha pensat! A més, mai vaig acceptar-ne ni cinc, ni vaig voler saber què en feia mossèn Eusebi, dels diners, Déu l'hagi perdonat. Ell era un home de pes i sempre hi vaig creure. De fet, tant me feien els diners. Jo m'ocupava d'ajudar les dones a parir i de triar aquelles que havien de perdre el nadó per poder tornar a recomençar la seva vida. Aquesta era la meua recompensa.

—L'acusada vol dir alguna cosa més?

—Només puc dir que tinc la consciència ben tranquil·la. Si vaig fer res mal fet, va ser a fi de bé, i vostè faci el que hagi de fer, que Déu hi farà més que tots nosaltres.

Aquest espai és fruit de la col·laboració amb l'Aula d'escriptura de l'Ajuntament de Girona i l'Escola Municipal d'Art La Mercè, que s'encarreguen de seleccionar els textos i les il·lustracions entre l'alumnat.